

Olvasd el a következő történetet, majd válaszolj a hozzá kapcsolódó kérdésekre!

GYEREKNEVELÉS JAPÁNBAN

Ma is előttem a kép. Zoli fiam pár hónapos volt (úristen, lassan 9 éve!), és mindennap a téren tologattam. Egyik nap egy beszélgetés közepébe csöppentem. A szószóló anya éppen azt mondta: „...és akkor, ha ötkor végre hazajön az apja, én már teljesen ki vagyok bukva, és oda-lököm neki a gyereket, tessék, itt van, a tiéd, most már te is csinálj vele valamit, mert én már nem bírom!” A többi 1-2 éves totyogós anyukája egyetértően bólogatott: „Igen, igen, alig lehet elviselni egy éppen a dackorszak közepén tartó gyereket, igen, igen, tényleg az ember már tízedszer húz a fenekére, és már az sem ér semmit”. Én akkor rémülten gondoltam arra, hogy „Te jó isten! Én is majd? A fenekére?”

Ez az, ami itt, Japánban egészen más. A felnőttek, legyenek bár szülők, tanárok vagy akár idegenek, a gyerekeket olyan végtelen türelemmel kezelik, ami nekünk, magyaroknak teljességgel szokatlan. Láttam másfél éves gyereket egy óra leforgása alatt csokifagyit kenni a világoskék szőnyegre, gyönyörű teáscsészét ripityára törni, tíz zsírkrétát apróra morzsolni, beledolgozni a ruhájába, és a maradékot a szájába tömni. A mamája ezalatt hol a törlőrongyot hordta, hol a porszívót, és közben egyetlenegyszer sem emelte fel a hangját.

Amikor Zoli elkezdett japán iskolába járni, a tanító néni meghívott, vegyek részt a tanításon. Így aztán egy teljes délelőttön át volt időm megfigyelni, hogyan kezelik a tanárok a nebulókat az általános iskolában. Ott-tartózkodásom alatt a gyerekek többek között azt a feladatot kapták, hogy vágják ki papírból az előnyomott állatfigurákat. Az egyik fiúnak esze ágában sem volt dolgozni, elterült a padon. A tanító néni odament, megsimogatta, kezébe adta az ollót. Semmi. Tanító néni újra. Semmi. Tanító néni kedvesen mondott neki valamit, majd visszatért a többiekhez. Két perc múlva az engedetlen gyerek elővette az ollót, és nekilátott.

Az állomáson, a vonatra várva láttam, amint élénk, tizenkét év körüli legénykék rohantukban majd feldöntöttek egy hölgyet. A nő az ütközésből kikeveredve szó nélkül folytatta útját, a fiúk szintén. Tegyük a szívünkre a kezünket, melyikünk állta volna ezt meg szó nélkül? Az „ejnye, fiacskám, jobban is vigyázhatnál máskor” egészen enyhe kommentárja lett volna az eseménynek.

Tehát otthon, óvodában, iskolában, utcán és boltban a japán felnőttek türelemmel és elnézéssel kezelik a gyerekeket. Az anyukák ebben aztán igazán élenjárók, hiszen többségük ott-hon van a kicsi gyerekekkel, idejük a gyereké. Nem rohannak például a boltban, türelmesen kivárják, amíg a gyerek a csokik között válogat (meg is veszik neki, amit kiválaszt). Várnak, ha a gyerek a játszótérről nem akar még hazamenni, és nem tiltják, ha a gyerek az esőben óhajt az udvaron biciklizni. A téren pedig nem mondják semmire, hogy „Ne csináld, fiam, koszos lesz a ruhád!” Sem azt, hogy „Oda ne mássz fel, kislányom, mert leesel!” Ilyenkor odaállnak a mászóka alá türelmesen, és mosolyogva lesik, mikor kell elkapni a zuhanót.

Néhány hete a házunkban lakó egyik mamával villámlátogatásra mentünk a szomszéd utcába. A mama hozta volna négyéves lánykáját is, aki viszont valamilyen oknál fogva nem óhajtott jönni. Ütközben a gyerek bőgött, a mama nyugtatgatta. A hangját nem emelte fel. Megérkezésünkkor a bőgés fokozódott. Az ajtóban rövid alkudozás kezdődött:

– Gyere, Juko, itt is van rengeteg játék.

– Neeem, nekem a Ma-csan kell! – Ma-csan egy Barbie-babára emlékeztető, európai külsejű elegáns baba, hatalmas ruhatárral.